

Cuprins

- 1 Introducere
- 2 Imoralitatea sexuală și partenerul necredincios
- 3 Abuzul fizic și emoțional
- 4 Perspectiva “Nici un divorț nu este acceptabil”
- 5 Divorțul care este păcat, dar nu de neiertat
- 6 Recăsătorirea după divorț
- 7 Concluzie

Introducere

Divorțul este de mult timp un subiect dificil și controversat în biserică. În cultura noastră de astăzi, aproape toată lumea este afectată într-un fel sau altul de acest lucru. Cu toții cunoaștem pe cineva, fie că este un membru al familiei sau un prieten apropiat, care a experimentat durerea unei căsnicii distruse. Sau poate tu ai experimentat divorțul în mod direct. Dacă da, sunt sigur că nu trebuie să-ți spun eu cât de devastator și de dureros poate fi atât pentru tine, cât și pentru copii, dacă există vreunul implicat. Mai mult decât atât, ca și credincios sau credincioasă în Cristos, sunt sigur că te-ai întrebat de multe ori: „Mă va mai ierta Dumnezeu dacă divorțez sau dacă mă recăsătoresc? Voi rămâne mântuit(ă) sau îmi voi pierde mântuirea pentru totdeauna?” Toate acestea sunt întrebări bune și pertinente, în special pentru acei credincioși care au trecut deja printr-un divorț sau care plănuiesc serios să o facă. În primul rând, trebuie să aflăm din Biblie care cazuri de divorț sau recăsătorire sunt păcat. În al doilea rând, pentru acele situații în care divorțul este în mod clar un păcat, trebuie să vedem, din nou cu ajutorul Scripturii, dacă acest tip de păcat este de neiertat și dacă le poate cauza credincioșilor pierderea mântuirii veșnice.

Imoralitatea sexuală și partenerul necredincios

În Scriptură, există două cazuri clare în care divorțul este permis de Dumnezeu și nu este considerat un păcat. Primul motiv admisibil pentru divorț, descris de Isus în Matei 5:31-32 și Matei 19:9, este infidelitatea prin imoralitate sexuală, care se aplică ambilor soți:

Matei 5:31-32 (BTF2015)

³¹ S-a spus că: Oricine va divorța de soția lui, să îi dea o carte de despărțire.

³² Dar eu vă spun: Oricine va divorța de soția lui, exceptând cauza *curviei*, o face să comită adulter; și oricine se va căsători cu cea care este divorțată, comite adulter.

Matei 19:9 (BTF2015)

⁹ Și vă spun: Oricine va divorța de soția lui, în afară de motiv *de curvie* și se va căsători cu alta, comite adulter; și cine se căsătorește cu cea divorțată, comite adulter.

Sunt unii lideri spirituali în trupul lui Cristos astăzi care susțin că, pe baza acestor două pasaje, numai imoralitatea sexuală este un motiv valid pentru divorț. Dacă acest lucru este adevărat, atunci apostolul Pavel l-a contrazis pe Isus, deoarece în 1 Corinteni 7:15, el a adăugat o a doua situație în care divorțul nu este un păcat, aceea a unui soț necredincios sau a unei soții necredincioase care dorește să se despartă:

1 Corinteni 7:12-15 (NTR)

¹² Celorlalți vă spun eu, nu Domnul, că, dacă un frate are soția necredincioasă și ea vrea să stea cu el, el să nu divorțeze de ea,

¹³ iar dacă o femeie are soțul necredincios și el vrea să stea cu ea, ea să nu divorțeze de soțul ei.

¹⁴ Căci soțul necredincios este sfințit prin soția lui, iar soția necredincioasă este sfințită prin fratele, altfel copiii voștri ar fi necurați, dar așa sunt sfinți.

¹⁵ Însă dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă. În astfel de circumstanțe, *fratele sau sora nu sunt legați*. Dumnezeu v-a chemat la pace.

Mai târziu, vom vedea că atunci când Isus a spus în Matei 5:31-32, Matei 19:9 și Marcu 10:2-12, că un bărbat nu trebuie să divorțeze de soția sa din niciun alt motiv în afară de imoralitate sexuală, El a avut în vedere și s-a referit de fapt la un subiect specific și de interes în vremea Lui în legătură cu divorțul, care se baza pe textul din Deuteronom 24:1-2.

Abuzul fizic și emoțional

Poate vă întrebați: „Dar cum rămâne cu acele situații de abuz fizic sau neglijare fizică a soțului sau soției? Apoi cum rămâne cu abuzul sau neglijarea emoțională a unuia dintre soți? Este vreunul dintre aceste motive acceptabil pentru divorț? Ce spune Biblia despre asta?” Ei bine, nu există un răspuns ușor la această dilemă, pentru că Biblia nu are un răspuns clar, negru pe alb la aceasta. Aici lucrurile se complică și intră în zona gri. Aici trebuie să ne bazăm pe Duhul Sfânt pentru a ne oferi revelația și înțelegerea inimii Sale în această chestiune. Dacă privim cu atenție în Scriptură cu o inimă deschisă și sinceră, vom afla că Biblia are de fapt o soluție la această problemă dificilă.

În primul rând, te invit să observăm în Scriptură prin câteva exemple că *dragostea și mila lui Dumnezeu sunt, ca principiu general, întotdeauna mai mari decât dreptatea și judecata Sa*. Fără a diminua în vreun fel neprihănirea Sa și pedeapsa pentru păcat, Dumnezeu este mereu interesat în a încuraja, a zidi și a restaura viețile oamenilor, în ciuda greșelilor și eșecurilor lor. Întotdeauna se bucură să-și vadă copiii fericiți și bine. Chiar și în acele vremuri ale Vechiului Testament, în timpul Legii lui Moise, când Dumnezeu părea foarte crud și aspru în pedepsele Sale față de actele de neascultare ale oamenilor, El a făcut-o tot cu purtare de grijă față de ei și pentru că nu exista altă cale de a realiza ceea ce avea nevoie să realizeze cu umanitatea în ansamblu. În momentul în care devenim părinți ai propriilor noștri copii, atunci putem începe să înțelegem și să experimentăm o licărire din inima lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Indiferent cât de răi pot deveni copiii

noștri și indiferent ce lucruri rele ar putea face ei, tații normali și mamele normale nu vor renunța niciodată la copiii lor și vor face întotdeauna tot ce le stă în putere pentru a-i vedea bine și fericiți. Când Adam și Eva au păcătuit mâncând fructul interzis al pomului cunoașterii binelui și răului, Dumnezeu i-ar fi putut lăsa să moară pentru totdeauna conform dreptății Sale și să nu-i răscumpere niciodată. Cu toate acestea, datorită marii Lui iubiri, El a găsit o cale, deși dureroasă, obositoare și costisitoare, de a salva omenirea de la distrugerea veșnică, fără a-Și scădea sau înmuia dreptatea. În Matei 12:1-8, ucenicii lui Isus smulgeau spice de grâu și le mâncau în ziua de Sabat pentru că le era foame, iar fariseii i-au acuzat că au făcut ceva ilegal în ziua de Sabat. Să vedem care a fost răspunsul lui Isus:

Matthew 12:1-8 (NKJV)

¹ În vremea aceea, într-o zi de Sabat, Isus trecea printre lanurile de grâu. Ucenicii Lui erau flămânzi, așa că au început să smulgă spice de grâu și să mănânce.

² Când au văzut fariseii lucrul acesta, l-au zis lui Isus: - Uite, ucenicii Tăi fac ce nu este voie să se facă în ziua de Sabat!

³ El le-a răspuns: - N-ați citit ce a făcut David atunci când i s-a făcut foame atât lui, cât și celor ce erau cu el?

⁴ Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu și a mâncat pâinile prezentării, pe care nici el și nici cei ce erau cu el nu aveau voie să le mănânce, ci doar preoții.

⁵ Sau n-ați citit în Lege că în ziua de Sabat preoții încalcă Sabatul în Templu și totuși sunt nevinovați?

⁶ Dar Eu vă spun că aici este Cineva mai mare decât Templul!

⁷ Dacă ați fi știut ce înseamnă: „Milă doresc, nu jertfă!”, n-ați fi condamnat niște nevinovați!

⁸ Căci Fiul Omului este Domn și al Sabatului!

Isus le amintește mai întâi din Vechiul Testament de ocazia când regele David a mâncat pâinea pentru punere înaintea din casa lui Dumnezeu, care nu îi era îngăduit să o mănânce, ci numai preoților, și totuși Dumnezeu nu l-a lovit. Aceasta este din nou o situație în care dragostea și mila lui Dumnezeu au fost mai mari decât legea Sa deja stabilită. Apoi, Isus oferă un alt exemplu în care sfințenia Sabatului este încălcată de preoți și ei sunt totuși nevinovați. În relatarea aceleiași povestiri din Marcu 2:23-28, Isus spune chiar că Sabatul a fost făcut pentru om și nu omul pentru Sabat, punând din nou binele oamenilor mai presus de legea Sabatului. În cele din urmă, Isus îi mustră pe farisei pentru că îi condamnă pe cei nevinovați, pentru că Dumnezeu dorește îndurare, milă și iubire statornică mai mult decât sacrificii.

Un alt exemplu al iubirii lui Dumnezeu care merge dincolo de legea dată vine din istorioara apostolului Petru și a lui Corneliu din Faptele Apostolilor capitolul 10. În acest pasaj, Isus i-a spus lui Petru, într-o viziune, să mănânce animale necurate care fuseseră interzise de Legea lui Moise, pentru a-l pregăti să accepte faptul că Evanghelia și Împărăția lui Dumnezeu erau și pentru neamuri, și nu numai pentru evrei.

Să facem un pas mai departe și să identificăm *grija și protecția lui Dumnezeu pentru cei vulnerabili în Scriptură*, în special pentru femeii în contextul căsătoriei. Unele din materialele prezentate în special la acest punct, dar nu numai, sunt preluate din cartea lui Gretchen Baskerville intitulată: “The Life-Saving Divorce: Hope for People Leaving Destructive Relationships”. Acum, sunt cu siguranță cazuri de căsătorii în care bărbatul este abuzat fizic sau emoțional de soția lui, dar acestea sunt mai rare. De obicei, soțiile și copiii sunt abuzați de soț. Cu toate acestea, principiul se aplică atât soților, cât și soțiilor. Un verset cheie care arată inima lui Dumnezeu pentru cei opresați sau abuzați este Ieremia 22:3:

Ieremia 22:3 (BTF2015)

³ Astfel spune DOMNUL: Faceți judecată și dreptate și *eliberați pe cel prădat din mâna opresorului și nu nedreptățiți, nu asupriți pe străin, pe cel fără tată, nici pe văduvă, nici nu vărsați sânge nevinovat în acest loc.*

Mai mult de atât, în vremea Vechiului Testament, unde cultura și societatea erau patriarhale și femeile aveau mai puține drepturi decât bărbații, Legea lui Moise totuși le proteja pe femei sau pe oricare din soți care era cel vulnerabil. Chiar și în acele vremuri, soțiile aveau niște drepturi legale semnificative. Legea lui Moise permitea divorțul (și chiar porunca divorțul) în cazul încălcării oricăreia dintre cele trei jurăminte de căsătorie găsite în Exodul 21:10: mâncare, îmbrăcăminte și drepturi conjugale, care în acest verset, pot fi definite ca „relații intime”. Să citim pasajul:

Exodul 21:10-11 (NTR)

¹⁰ Dacă își va lua altă soție, nu va avea voie să-i scadă nimic *din hrana, îmbrăcăminte și drepturile ei de soție.*

¹¹ Dacă-i va scădea din aceste trei lucruri, atunci *ea va putea să plece* de la el fără nici o despăgubire, fără să plătească argint.

În cartea Exodul, dacă un bărbat își lua o a doua soție, era împotriva poruncii lui Dumnezeu să reducă hrana, îmbrăcăminte sau drepturile maritale primei soții. Nu avea voie să o retrogradeze la statutul de sclavă. Dacă nu era dispus să o trateze ca pe o soție, trebuia să o lase să plece (sau putea să plece liberă), ca să se poată căsători cu cineva care să o trateze cum se cuvine. Poate acum îți spui: „Am citit Biblia din scoarță-n scoarță și nu am mai auzit niciodată acest verset. Cum poți pretinde că acest verset ascuns și necunoscut este important? Nu l-am auzit niciodată nici la școala duminicală, nici la grupul de tineri și nici în predicile pentru adulți.” Cu toate acestea, se pare că acest pasaj constituia piatra de temelie în legea evreiască cu privire la căsătorie și divorț în Vechiul Testament și în timpul lui Isus. Rabinii evrei discutaseră exact câtă mâncare, ce tipuri de îmbrăcăminte și cât timp îți puteai neglija soția sau soțul fără a întrece limita. Așa că, în ceea ce privește hrana, calitatea acesteia trebuia să fie superioară hranei sclavului sau servitorului. Cantitatea de mâncare era cea pe care un bărbat trebuia să o dea vecinului său pentru a-i îngriji soția în cazul în care soțul pleca într-o călătorie lungă. Îmbrăcăminte trebuia să fie potrivită pentru vârsta ei și pentru sezonul anului. Iar drepturile conjugale însemnau relații intime, afecțiune fizică și bunățate de bază. Mai mult, rabinii precizaseră clar că sexul trebuia să fie plăcut și intim. Violul conjugal nu era permis.

În cartea sa, “Divorce and Remarriage in the Bible”, David Instone-Brewer scrie: „Nu există evidențe de dispute între rabini cu privire la oricare dintre aceste motive de divorț bazate pe Exodul 21, cu excepția unor chestiuni de detaliu. Rabinii din acea vreme aveau dezbateri cu privire la durata de timp prin care ar putea fi definit abuzul emoțional, dar principiile par să fi fost universal acceptate încă de la o dată foarte timpurie. Cel puțin din vremea lui Isus, era cunoscut că cele trei obligații din Exodul 21:10-11 puteau constitui baza unei cereri de divorț.” În plus, aceste trei condiții au fost menționate în Noul Testament și în Efeseni 5:25-33, unde soții erau instruiți să-și iubească soțiile în același mod în care Cristos a iubit biserica, să-și iubească soțiile ca pe propriile lor trupuri sau ca pe ei înșiși, și să le hrănească și să le prețuiască:

Ephesians 5:25-33 (NKJV)

²⁵ Soților, iubiți-vă soțiile *așa cum Și-a iubit Cristos Biserica!* El S-a dat pe Sine pentru ea,

- ²⁶ ca s-o sfințească curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt,
- ²⁷ pentru a și-o înfățișa în toată slava, fără pată, zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără cusur.
- ²⁸ La fel trebuie să-și iubească și soții soțiile, și anume *ca pe trupurile lor*. Cel care-și iubește soția se iubește pe sine.
- ²⁹ Fiindcă nimeni nu și-a urât vreodată trupul, *ci îl hrănește și are grijă de el*, așa cum face și Cristos pentru Biserică.
- ³⁰ Căci noi suntem mădulare ale trupului Său, („carne din carnea Lui și os din oasele Lui“).
- ³¹ „De aceea bărbatul își va lăsa tatăl și mama și se va uni cu soția lui, iar cei doi vor deveni un singur trup.“
- ³² Taina acesta este mare – mă refer la Cristos și la Biserică.
- ³³ Totuși, fiecare dintre voi trebuie să-și iubească soția *ca pe sine însuși*, iar soția să-și respecte soțul.

Revenind la Vechiul Testament, să vorbim despre tratamentul unei femei care fusese capturată în timpul unei bătălii. Dacă un bărbat își lua o femeie captivă de soție, ceea ce însemna că ea nu era nici măcar evreică, trebuia să-i facă onoarea de a o lăsa să jelească sau să țină doliu înainte de a se culca cu ea. Ca soție, ea trebuia să fie tratată cum se cuvine. Legea lui Moise cerea divorțul în cazurile în care un bărbat încerca să-și reducă soția la sclavă sau să o vândă. El trebuia să o lase să plece și să-i dea libertatea de a se căsători cu altcineva dându-i un certificat de divorț. Soțul nu putea să trateze această femeie în orice fel dorea el. Ori era o soție cu drepturi, ori trebuia eliberată:

Deuteronom 21:10-14 (NTR)

- ¹⁰ Când vei merge la război împotriva dușmanilor tăi și Domnul, Dumnezeul tău, ți-i va da în mână și vei lua prizonieri,
- ¹¹ dacă printre ei vei vedea o femeie frumoasă și te vei îndrăgosti de ea, vei putea s-o iei de soție.
- ¹² S-o aduci în familia ta. Să se radă pe cap, să-și taie unghiile,
- ¹³ să-și schimbe haina pe care o purta când a fost luată captivă, să nu iasă din casă și să plângă pe tatăl și pe mama ei o lună de zile. După aceea să intri la ea; tu să-i fii soț, iar ea să-ți fie soție.
- ¹⁴ *Dacă nu-ți va mai plăcea, să o lași să plece unde dorește*. Nu vei putea s-o vinzi pe argint, *nici să te porți cu ea ca și cu o sclavă*, pentru că ai dezonorat-o.

Să aruncăm o privire la un alt exemplu din Deuteronom 24:1-2 în care Dumnezeu îl protejează pe soțul trădat, dar nu o distruge pe soția indecentă sau imorală:

Deuteronom 24:1-2 (BTF2015)

- ¹ Când un bărbat și-a luat o soție și s-a căsătorit cu ea și se întâmplă că ea nu găsește favoare înaintea ochilor lui, *pentru că el a găsit în ea ceva necurăție, să îi scrie o carte de divorț* și să i-o dea în mână și să o trimită afară din casa lui.
- ² Și după ce ea a plecat din casa lui, *poate să se ducă și să fie soția altui bărbat*.

În acest caz, un bărbat divorțează de soția sa indecentă dându-i un certificat de divorț și trimitându-o afară din casă. Este de așteptat ca ea să se recăsătorească. Ideea era că un certificat de divorț îi permitea acesteia să se recăsătorească. Instone-Brewer spune: „Era cel mai valoros document pe care putea să-l dețină o femeie, deoarece îi dădea dreptul să se recăsătorească. Fără el, ea ar fi fost sub amenințarea constantă a fostului ei soț, care putea pretinde la o dată ulterioară că este încă căsătorită cu el și, astfel, o putea acuza de adulter.” Concluzia este că recăsătorirea pentru ambele părți – atât cei vinovați cât și cei nevinovați – era acceptabilă. Căsătoria era atât un drept fundamental, cât și o obligație în societatea antică.

Acum este timpul să conectăm acest pasaj din Deuteronom 24:1-2 cu ceea ce am spus mai devreme despre Isus afirmând că imoralitatea sexuală sau adulterul este singurul motiv valabil pentru divorț. Pe vremea lui Isus, unii rabini susțineau că au găsit o breșă în Deuteronom 24:1 pentru bărbații care doreau să-și părăsească soțiile din orice motive, unele chiar foarte banale, cum ar fi arderea unei mâncări. Așadar, era o dezbatere intensă între două interpretări ale acestui pasaj din Vechiul Testament. Controversa era următoarea: „Are voie un bărbat să divorțeze de soția sa din ‘orice motiv’ (‘orice cauză’)?” Era o problemă pentru că bărbații doreau să divorțeze într-o instanță de judecată care le favoriza interesele. Și existau două curente sau școli de gândire: (1) școala evreiască a lui Shammai și (2) școala evreiască a lui Hillel. Școala lui Shammai avea cele mai dure reguli cu privire la divorț. Ei credeau că Deuteronom 24:1 însemna că un bărbat nu trebuia să divorțeze de soția sa, decât dacă găsea în ea o *chestiune de indecență*. Ei credeau că acest pasaj vorbea în mod specific despre adulter. Ei credeau, de asemenea, în Legea lui Moise că încălcarea contractului marital (hrană, îmbrăcăminte și dragoste) reprezenta și acesta un motiv valid pentru a deschide divorț. Școala lui Shammai era cea care proteja femeile de divorțuri nedrepte. Să comparăm acum aceasta cu școala evreiască a lui Hillel, care avea cele mai relaxate reguli privind divorțul. Ei credeau că Deuteronom 24:1 însemna că un bărbat putea divorța de soția sa din orice motive, de exemplu, pentru orice lucru care i se părea lui inacceptabil. Ei numeau aceasta „orice cauză”. Acest verset a deschis ușa divorțului din orice motiv, similar cu divorțurile din ziua de astăzi de tip „nimeni nu-i de vină” sau cel de tip „diferențe ireconciliabile”. De asemenea, ei credeau, ca și cealaltă școală de gândire, că ruperea contractului marital (hrană, îmbrăcăminte și dragoste) din Deuteronom 21 era un motiv acceptabil pentru divorț. Cu toate acestea, punctul lor de vedere făcea femeile vulnerabile la divorțuri nedrepte. Așadar, în Matei 19:3, când fariseii au venit la Isus și L-au întrebat dacă are voie un bărbat să divorțeze de soția sa din orice motiv, de fapt aceștia îl testau să vadă care este poziția Lui cu privire la Deuteronom 24:1 și cu care școală de gândire se aliază El. De fapt, Biblia chiar spune în Matei 19:3 că ei îl testau. Fariseii erau geloși pe popularitatea lui Isus și doreau să-L prindă în capcană. Apropos, merită menționat aici că există o altă versiune a acestei întrebări într-o relatare paralelă a aceleiași povești în Marcu 10:2, unde lipsesc cuvintele „din orice motiv”. În pasajul din Marcu, întrebarea suna pur și simplu așa: „Are voie un bărbat să divorțeze de soția lui?” Însă, versiunea lui Marcu, așa cum este scrisă, nu are sens. Știm deja că Legea lui Moise din Biblie permitea divorțul și uneori chiar porunca divorțul. Și știm că legea evreiască specifica condițiile pentru divorț. Oricine din vremea lui Isus știa că divorțul este permis și știa ce este un divorț admisibil. Așadar, putem concluziona cu destulă certitudine că relatarea lui Marcu se referea la aceeași problemă din Deuteronom 24:1, dar relatarea lui Matei este mai explicită. Ca răspuns la întrebarea fariseilor, Isus le sugerează mai întâi să se întoarcă înapoi în timp și să se gândească la scopul inițial al lui Dumnezeu în căsătorie, exprimat în Geneza 2:24:

Geneza 2:24 (NTR)

²⁴ De aceea bărbatul își va lăsa tatăl și mama și se va uni cu soția lui, iar ei vor deveni un singur trup.

Apoi Isus adaugă:

Marcu 10:8-9 (NTR)

⁸ iar cei doi vor deveni un singur trup." Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup!

⁹ Deci, ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă!

Isus spune că, de la început, Dumnezeu a intenționat căsătoria să fie pentru tot restul vieții, monogamă și cu niște obligații în ochii lui Dumnezeu. El este clar de ce căsătoria este un angajament pe viață pe care niciunul dintre soți nu ar trebui să-l încalce. Nu este doar un acord temporar. Scopul căsătoriei a fost ca doi oameni să crească împreună în dragoste și angajament, astfel încât să devină un singur trup. Însă nu acesta este răspunsul pe care îl căutau fariseii. Așa că liderii religioși ripostează și întrebă mai departe în Matei 19:7: „Atunci de ce a poruncit Moise să-i dea femeii un certificat de divorț și să o trimită?” Isus a răspuns: „Din cauza împietririi inimii voastre, Moise v-a îngăduit să divorțați de soțiile voastre; dar de la început nu a fost așa. Și vă spun că oricine își lasă nevasta, cu excepția curviei, și se căsătorește cu o altă femeie, săvârșește adulter.” Isus îi învață că divorțul nu este idealul lui Dumnezeu, dar El este de acord cu Legea lui Moise, că uneori divorțul este necesar din cauza „împietririi inimii”. Să observăm că El nu a interzis „certificatul de divorț”, un document necesar pentru ca femeile să se poată recăsători și, de asemenea, El s-a aliniat cu Școala lui Shammai cu privire la interpretarea pasajului din Deuteronom 24:1, că aceasta însemna adulter și nu „orice cauză”. În Biblie, conceptul de „împietrire a inimii” se aplica persoanei care nu se pocăia și putem deduce din aceasta că această persoană încălcase cel puțin unul dintre legămintele privitoare la căsnicie în mod repetat. Termenul „inimă împietrită” nu se aplică victimelor comportamentului cu inima împietrită. Nu se referă la persoana care a decis să plece din cauza comportamentului abuziv sau infidel sau neglijent.

În Matei 5:31-31, Isus a abordat aceeași problemă din Deuteronom 24:1, deoarece versetul 31 citează exact același pasaj din Vechiul Testament. Dacă este să facem un rezumat, când Isus a spus în cele trei pasaje (Matei 5:31-32; Matei 19:3-9 și Marcu 10:2-12) că adulterul este singurul motiv acceptabil pentru divorț, El nu a trasat un principiu general valabil care ar exclude orice alte motive valide pentru divorț, ci El a definit concret termenul de indecență sau motivul indecenței din Deuteronom 24:1 și în acel context a exclus toate celelalte motive banale de divorț pe care conducătorii religioși încercau să le introducă în text.

În continuare, să analizăm însăși definiția și semnificația legământului de căsătorie. *Căsătoria ar trebui să fie un angajament pe viață de iubire, îngrijire și bunătate*, așa cum am văzut în Efeseni 5. Dar ce facem dacă se întâmplă exact invers? Dacă una din părți nu își respectă jurământul, el sau ea au încălcat deja legământul sau a „divorțat” deja într-un fel de soț sau soție, iar cealaltă parte este liberă să plece. Justin Holcomb, un pastor și profesor de teologie și apologetică la seminarul de teologie “Gordon-Conwell Theological Seminary” și la seminarul de teologie reformată “Reformed Theological Seminary”, spune că „atunci când un om decide să fie abuziv, el încalcă legământul. *Un bărbat abuziv își pierde dreptul de a rămâne căsătorit.*”

Probabil că ți-ai dat seama deja unde merg cu asta. Pe baza a ceea ce am văzut până acum, crezi că Dumnezeu este o zeităte cu inima rece care crede că orice îți face soțul tău sau soția ta este bine și chiar nu-i pasă dacă ești abuzat(ă) sau neglijat(ă)? Nu, acesta nu este Dumnezeul Bibliei. Dacă punem cap la cap toate aceste trei principii - dragostea lui Dumnezeu în comparație cu dreptatea Sa în Biblie, protecția lui Dumnezeu față de cei vulnerabili și însăși definiția căsătoriei - putem concluziona cu certitudine că divorțul în cazul abuzului fizic sau emoțional este acceptabil din punct de vedere biblic și NU ESTE CONSIDERAT UN PĂCAT. Același lucru este valabil și pentru recăsătorire în acele cazuri. Desigur, ar trebui folosită mai întâi orice altă cale pentru a evita divorțul (de exemplu consilierea creștină sau pastorală), dar dacă abuzul nu se oprește, poți să-L iubești pe Dumnezeu și să deschizi divorț, iar Dumnezeu te va iubi în continuare. Dacă ai nevoie de un divorț pentru a-ți salva viața și sănătatea mintală, Dumnezeu va fi de partea ta. Da, chiar și dacă soțul care abuzează este un

credincios și nu a fost infidel prin adulter, dar continuă să abuzeze soția sau copiii, divorțul și recăsătorirea nu sunt păcate înaintea lui Dumnezeu pentru victimele abuzului.

Perspectiva “Nici un divorț nu este acceptabil”

În ciuda multitudinii de dovezi scripturale că divorțul nu este păcat în cele trei cazuri pe care tocmai le-am analizat (imoralitate sexuală, plecarea partenerului necredincios și abuz fizic sau emoțional), există totuși unii lideri spirituali în trupul lui Cristos care nu țin cont de aceste argumente, susținând că în Biblie nu există niciun motiv acceptabil pentru divorț. Acest punct de vedere se bazează pe interpretarea lor a textului din Maleahi 2:16, unde spune că Dumnezeu urăște divorțul și Marcu 10:9, unde spune că ceea ce Dumnezeu a unit, nimeni să nu separe. Susținătorii acestui punct de vedere sugerează că un ucenic cu adevărat credincios al lui Cristos nu ar divorța niciodată, indiferent de motiv. Însă, prin atitudinea lor, ei pun presiune pe soțul sau soția abuzată, trădată sau neglijată să rămână într-o căsătorie și să o îndure până la moarte.

În primul rând, este esențial să vedem că Dumnezeu Însuși este o persoană „divorțată”. În Ieremia 3:8, Dumnezeu îi dă lui Israel un certificat de divorț. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a divorțat de Israel:

Ieremia 3:8 (BTF2015)

⁸ Și am văzut că, după ce pentru toate motivele prin care Israelul decăzuta a comis adulter, am alungat-o și *i-am dat un act de divorț*; totuși perfida ei soră, Iuda, nu s-a temut, ci a mers și de asemenea a făcut pe curva.

Cineva ar putea argumenta că Dumnezeu nu a fost chiar căsătorit cu Israel în același mod în care un bărbat este căsătorit cu o femeie, dar împotriva acestui lucru s-ar putea argumenta și că relația de legământ pe care Dumnezeu o avea cu Israel era mult mai puternică și mult mai plină de obligații decât relația împărtășită între un soț și o soție. Unii ar putea spune, de asemenea, că era în regulă ca Dumnezeu să divorțeze de Israel din cauza numeroaselor ei acte de infidelitate față de El, căci infidelitatea este singura bază pe care divorțul este permis (Matei 19:9). Desigur, Isus spune că singurul motiv pentru această excepție era din cauza împietririi inimii oamenilor (Matei 19:8). În mod ideal, nici măcar infidelitatea conjugală nu ar trebui să ducă la divorț, deoarece, în ochii lui Dumnezeu, uniunea căsătoriei ține atâta timp cât trăiesc ambii soți. Acest lucru este și mai adevărat pentru Dumnezeu, a cărui răbdare și îndelungă răbdare sunt aproape fără limite. Cu toate acestea, limita a fost atinsă și Dumnezeu a dat lui Israel un certificat de divorț. Deci, Dumnezeu este o persoană „divorțată”.

În continuare, să analizăm Maleahi 2:16, unde se presupune că este scris că Dumnezeu urăște orice fel de divorț. Acest verset este atât de influent și îi ține pe creștini, ale căror vieți și sănătate mintală sunt în pericol, prinși în căsniciile lor distructive. Acest verset le spune soților sau soțiilor credincioase că nu există nicio cale de ieșire decât moartea și că sunt prinse în capcană pentru tot restul vieții. Această interpretare duce la depresie, sinucidere, violență domestică și ucidere a multor soți fideli. Îl citează Biblia pe Dumnezeu spunând: „Eu urăsc orice divorț sau orice despărțire în căsătorie”? Nu! Traducerea acestui verset din limba ebraică veche în engleză și română este incorectă. Cele mai vechi Biblii engleze (Wycliffe, Geneva, Bishops și the Great Bible) nu l-au tradus prin „Eu urăsc divorțul” sau „Dumnezeu urăște divorțul”. Și nici cele mai recente trei traduceri ale Bibliei în engleză (NIV, ESV și HCSB). Maleahi 2:16 a fost scris cu aproximativ 500 de ani înainte de vremea lui Cristos. În primii 2100 de ani de traducere a Bibliei (din aproximativ anul 500 î.Hr. până în 1600 d.Hr.), nicio traducere

a Bibliei nu a spus: „Urăsc divorțul” sau „Dumnezeu urăște divorțul”. Întregul context din Maleahi capitolele 1 și 2 este mustrarea usturătoare a lui Dumnezeu asupra ipocriților care au manifestări uimitoare de loialitate față de Domnul, dar în realitate îl înșeală. Apoi Dumnezeu spune că nu le răspunde rugăciunilor din cauza a cât de rău se poartă cu soțiile lor. Acest verset nu este despre mânia lui Dumnezeu împotriva divorțului în general, ci despre mânia lui față de soții ipocriți, infideli și violenți care își părăsesc soțiile fără o cauză dreaptă. Textul ebraic nu spune „Urăsc divorțul”. Mai degrabă, o traducere mai corectă din ebraică în engleză a acestei părți o putem găsi în Noua Versiune Internațională (NIV) a Bibliei (traducerea din engleză în română este a mea):

Maleahi 2:15b-16 (NIV)

¹⁵ ... Așa că vegheați și nu fiți necredincioși soției tinereții voastre.

¹⁶ “Bărbatul care își urăște soția și divorțează de ea,” zice Domnul, Dumnezeul lui Israel, “o brutalizează pe cea pe care ar trebui să o protejeze,” zice Domnul Atotputernic. Așa că vegheați, și nu fiți necredincioși.

Aceleași versete sunt traduse în English Standard Version (ESV) în felul următor (traducerea din engleză în română este a mea):

Maleahi 2:15b-16 (ESV)

¹⁵ ... Așa că păziți-vă în duhul vostru și nu fiți necredincioși soției tinereții voastre.

¹⁶ “Pentru că bărbatul care nu își iubește soția, ci divorțează de ea,” zice Domnul, Dumnezeul lui Israel, “își acoperă haina cu violență,” zice Domnul oștirilor. Așa că păziți-vă în duhul vostru, și nu fiți necredincioși.

Traducerea Holman Christian Standard Bible a Bibliei publicată de Lifeway (de factură baptistă), a interpretat acest verset în felul următor (traducerea din engleză în română este a mea):

Maleahi 2:15b-16 (HCSB)

¹⁵ ...Așa că păziți-vă pe voi înșivă cu atenție, și nu acționați într-un mod trădător împotriva soției tinereții voastre.

¹⁶ “Dacă cineva își urăște soția și divorțează de ea, ” spune Domnul Dumnezeul lui Israel, “acesta își acoperă veșmintele cu nedreptate,” zice Domnul Oștirilor. De aceea, păziți-vă pe voi înșivă cu atenție și nu acționați într-un mod trădător.

Din păcate, nici una din traduceri românești existente ale Bibliei nu au tradus în felul acesta Maleahi 2:16. Însă cine citește întregul context din Maleahi 2:15b-16 în orice traducere românească și vrea să înțeleagă, își va da seama că Dumnezeu se referă exact la același lucru pe care l-am explicat mai sus.

Maleahi 2:15b-16 (NTR)

¹⁵ ...Deci păziți-vă în duhul vostru și nici unul dintre voi să nu fie necredincios soției tinereții sale!

¹⁶ „Căci Eu urăsc divorțul, zice Domnul, Dumnezeul lui Israel. Eu urăsc pe cel ce se acoperă cu violență cum se acoperă cu o haină”, zice Domnul Oștirilor. Deci păziți-vă în duhul vostru și nu fiți necredincioși!

Dumnezeu nu este împotriva oricărui divorț. Dumnezeu este împotriva divorțului trădător, a divorțului în care cel care încalcă jurământul își abandonează partenerul credincios. Și Dumnezeu este, de asemenea, împotriva tratamentului trădător al soțiilor, cum ar fi abuzul, abandonul, neglijența și exploatarea, așa cum am văzut deja. Întregul pasaj este despre încălcarea promisiunilor. Iar ura lui Dumnezeu față de divorț se concentrează asupra celor care încalcă legământul marital prin lucruri rele și fapte trădătoare. Să observăm concluzia lui Dumnezeu de la sfârșitul versetului 16: „Așadar, păziți-vă în duhul vostru și nu fiți necredincioși”. Dumnezeu nu spune: „Nu divorțați din niciun motiv”. De fapt, vedem în Ezra 9-10 pe israeliții care se întorc din exil și fac jurăminte înaintea lui Dumnezeu de a divorța de soțiile lor străine. Trădarea este cea pe care Dumnezeu o urăște. Dumnezeu înțelege divorțul, atunci când este justificat. Deoarece Dumnezeu urăște trădarea față de soții, putem concluziona următorul lucru: *nu divorțul este dovada decăderii morale în societate, ci tolerarea căsătoriilor abuzive*. Divorțul este doar un simptom al “bolii” și nu este rădăcina problemei.

Cum rămâne cu Marcu 10:9, unde spune că ceea ce Dumnezeu a unit, nimeni să nu despartă? În primul rând, cred că putem fi de acord că nu în toate căsătoriile Dumnezeu este Cel care i-a unit pe cei doi. Uneori, doi se unesc în căsătorie din capul lor, fără măcar să-L întrebe pe Dumnezeu despre asta, datorită poftelor, datorită presiunii sociale sau poate datorită presiunii părinților. În al doilea rând, Isus a citat Geneza 2:24 unde Dumnezeu a spus, înainte de căderea omului, că omul își va părăsi tatăl și mama și se va lipi de soția sa și vor fi un singur trup. Și da, acesta a fost scopul intenționat al lui Dumnezeu pentru căsătorie ca cei doi să nu se despartă niciodată și acel ideal rămâne valabil și astăzi. Cuplurile căsătorite, în special cele creștine, de la bun început nu ar trebui niciodată să conceapă ideea de a se despărți vreodată. În caz de probleme, ei ar trebui să încerce întotdeauna să obțină ajutor și să încerce orice altă opțiune de soluționare a diferitelor conflicte, cu excepția divorțului. Cu toate acestea, uneori, ultima soluție rămâne divorțul. Dacă aruncăm o privire mai sus la versetul 16 din același capitol din Geneza 2, vedem, de asemenea, că Dumnezeu poruncește și următorul lucru omului înainte de cădere: „Din orice pom al grădinii poți mânca cu plăcere; dar din pomul cunoașterii binelui și a răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, cu siguranță vei muri.” În acest caz, idealul și intenția lui Dumnezeu de la început au fost ca omul să nu mănânce din pomul cunoașterii binelui și a răului și să moară. A ascultat omul de porunca Lui? Nu! Ce a făcut Dumnezeu atunci? L-a lăsat să moară pentru totdeauna? Desigur că nu. El a început imediat să lucreze la o cale de salvare a omului din această situație dificilă. Același lucru este valabil și pentru divorț. Nu este prima opțiune a lui Dumnezeu, dar dacă se întâmplă, Dumnezeu va fi întotdeauna implicat în procesul de restaurare a celor afectați de separare.

Divorțul care este păcat, dar nu de neiertat

Acum, este adevărat că în trupul lui Cristos sunt mulți astăzi care tratează în mod ușuratic căsătoria și își părăsesc soții sau soțiile din motive greșite. Biblia este clară că acest tip de divorț este păcat. Totuși, este acest păcat de neiertat? Sunt persoanele divorțate condamnate pe viață și eternitate? Răspunsul este un „NU” incontestabil, acest păcat nu este de neiertat. *Dumnezeu iartă divorțul chiar și atunci când nu are motive întemeiate*. Dacă ai divorțat, există har și iertare pentru tine. De obicei, divorțul este evidențiat ca fiind mult mai rău decât alte păcate, deoarece se crede că este un păcat de care oamenii nu se pot pocăi în mod corespunzător, pentru că dacă divorțează și apoi se pocăiesc de acel păcat, ei rămân totuși divorțați. Păcatul rămâne încă acolo. Din acest motiv, oamenii cred că divorțul este de

neiertat, deoarece nu se pot pocăi niciodată în mod corespunzător.

Însă, chiar și divorțul sau recăsătorirea au loc la un moment în timp și amândouă aceste păcate au fost îndepărtate de sângele lui Isus. Isus Și-a vărsat sângele pe cruce pentru a ne șterge toate păcatele. Dumnezeu nu are o urnă cu păcatele de care creștinii pot fi iertați și altă urnă cu cele de care nu pot fi iertați. Isus aplică divorțului aceeași iertare ca și minciunii, evaziunii fiscale sau oricărui alt păcat. În momentul în care ai fost mântuit, identitatea și natura ta s-au schimbat și ai primit iertarea completă și totală a tuturor păcatelor. Singurul păcat de neiertat din Biblie este hula împotriva Duhului Sfânt, care în contextul lui Matei 12:22-32 însemna respingerea Evangheliei, deoarece fariseii confundau lucrarea eliberării sau a salvării făcute de Duhul Sfânt cu lucrarea Satanei, respingând astfel Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. *Practic, singurul păcat de neiertat este respingerea Evangheliei și rămânerea în starea de necredincios. Nu îți vei pierde mântuirea din cauza divorțului.*

Recăsătorirea după divorț

O ultimă întrebare ar putea apărea în mintea ta, mai ales dacă ești divorțat(ă), și poate nu din motivele corecte aprobate de Biblie: „Pot să mă recăsătoresc dacă am divorțat?” *Da, mai ales în acele cazuri de divorț valid din punct de vedere biblic, ești liber(ă) în Cristos să te căsătorești din nou.* Dar, chiar și dacă ai divorțat din alte motive, din moment ce toate păcatele ți-au fost iertate, ești liber(ă) să te recăsătorești și să-ți refaci viața. Însă, dacă nu ai reușit să-ți salvezi căsnicia prima dată, te-aș încuraja să te asiguri că nu te grăbești să te căsătorești din nou. Dacă o faci, asigură-te că el sau ea sunt credincioși în Cristos. Asigură-te că sunt calzi (sau calde), iubitori (sau iubitoare) și onorabili (sau onorabile). De fapt, înainte de a te recăsători, trebuie mai întâi să fii sigur(ă) că îți găsești fericirea și bucuria în Isus. Nu te aștepta să obții toate acestea de la un soț sau o soție. Dacă o faci, vei ajunge dezamăgit(ă) de fiecare dată. Și mai presus de toate, nu uita niciodată că și noul partener este om. Te va jigni. Asta ne doare. Capacitatea noastră de a ne ierta soții sau soțiile îmbunătățește foarte mult calitatea căsniciei noastre. Voi încheia această secțiune cu aceasta concluzie: Dacă ești căsătorit, atunci rămâi căsătorit, dacă poți. Aceasta este inima lui Dumnezeu. Dacă nu poți, atunci Dumnezeu nu te va pedepsi. El nu îți va ignora rugăciunile și nu îți va refuza binecuvântările. Nu ești binecuvântat(ă) din cauza bunătății tale. Ești binecuvântat(ă) datorită bunătății Lui. Și încă rămâi neprihănirea Lui Dumnezeu în Cristos. Păcatele tale sunt rezolvate. Dar, mai presus de toate, dacă ești căsătorit(ă) și atâta timp cât depinde de tine, fă căsătoria să-L reflecte pe Isus. Fii iertător (iertătoare), iubitor (iubitoare) și bun (bună). Isus este dragoste!

Concluzie

Pot credincioșii să abuzeze de această învățătură eliberatoare? Da, desigur. Cu toate acestea, cei care fac asta, de obicei o fac și în alte domenii și nu le pasă atât de mult dacă divorțul sau recăsătorirea sunt sau nu păcat. De obicei, ei sunt cei asupritori și infideli care sunt interesați să iasă fără vină dintr-o căsnicie pe care nu o mai doresc. În cazul lor, mă îndoiesc că sunt cu adevărat născuți din nou. În același timp, există și creștini, care au o inimă pentru Dumnezeu și trec prin situații abuzive și dureroase, dar rămân legați de o învățătură greșită și nu sunt capabili să-și împlinească destinul dat de Dumnezeu. Ei sunt cei care au nevoie să audă acest mesaj de har. E corect să ne ferim să spunem poporului lui Dumnezeu, în special celor abuzați și victimelor, adevărul despre divorț și recăsătorire doar pentru că unii ar putea abuza de acest mesaj? Cu siguranță că nu. Apostolul Pavel a fost confruntat cu aceeași dilemă și întrebare în Romani 6, când a propovăduit harul și siguranța mântuirii: „Să continuăm să păcătuim pentru ca harul să se înmulțească?” Pavel a spus: „Cu siguranță că nu! Cum am

putea noi cei care am murit față de păcat să mai trăim în el?” Faptul că unii oameni abuzau de mesajul harului nu l-a împiedicat pe Pavel să continue să-l predice și nu ar trebui să ne oprească nici pe noi, deoarece pentru cei născuți din Dumnezeu, mesajul harului este secretul real al libertății lor în Cristos.